

Unu

Puștiul pirpiriu cu tricoul roșu se aruncă cu brațele înainte și palmele către cer, ca un penitent. Înșfăcă mingea, și-o duse la piept și o luă la fugă spre partea cealaltă a terenului de rugby, urmărit de un bondoc gras și lent ca un catâr, care se chinuia în zadar să-i sfâșie pantalonii, gambele, gleznele... Într-un târziu, renunță înjurându-l, în timp ce slăbănogul se îndepărta cu fața schimonosită de un soi de rânjet. Ajunse până la linia de poartă, mușcă din minge și apoi o lăsa să cadă la pământ, ca pe un lucru care devenise dintr-odată inutil: era felul lui de a spune că se săturase.

Patru puncte care puneau capăt unui meci fără milă, la șase puncte diferență, puștanii de la Corrientes se puteau întoarce acasă cu coada între picioare să le povestească celorlalți cum joacă rugby cei din Mar del Plata, cum se arcuiesc pe cer ca trase din condei anumite dropuri care brăzdează

văzduhul fără cusur, fără nicio pauză, mingea înfiptă în aer de zici că-i un şurub, fundaşii care se dau din calea ta eliberând câmpul şi tu care te duci, te duci, cu mingea la piept, totul sau nimic, ca un blestem, ca un...

Luă o palmă grea peste ceafă.

— Raulito!? Animalule, că altceva nu eşti!

Mister îl ajunsese din urmă la mijlocul terenului târându-şi piciorul şchiop şi tocmai se pregătea să-i ardă încă una. Raul ridică mâinile ca să-şi apere faţa.

— Termină cu prostiile, mai sunt cinci minute!

— Ştiu...

— Ştii pe naiba! Vrei să vezi următorul meci din tribună?

Raul dădu din cap că nu. El voia să joace de fiecare dată. Meciul următor şi toate meciurile care urmau, că doar de asta plecase de-acasă la nici şaisprezece ani, ca să joace rugby în fiecare sâmbătă, în fiecare duminică, în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, de fiecare dată când îşi privea mâinile şi i se părea ciudat să le vadă aşa, goale şi fără sens, el avea nevoie de mâini doar ca să apuce mingea ca să-şi înfigă unghiile în cusăturile de piele şi s-o umple de muşcături apoi după fiecare punct

marcat. Erau mușcăături date vieții pe care Raul nu o cunoscuse încă, pentru că douăzeci de ani e o vârstă nefericită, ești în vârtoarea prea multor lucruri și Raulito își dorea să se afle doar în vârtoarea terenului de joc, fără alte gânduri care să nu fie îndreptate doar către mingea aia nenorocită.

— Hai, joacă... îi spuse Mister pe un ton puțin mai blând.

Îi plăcea băiețandru' ăla. Raul Barandiaran Tombolini, lung precum numele său, zvelt, încă pățanat ca un tăuraș când își punea ceva în cap. Dacă s-ar fi născut în altă parte, unii l-ar fi învățat scrimă sau box: avea picioare sprintene, mână grea și athletic. Dar Raulito se născuse în cartierul Caballito, la periferia de vest a Buenos Aires-ului, și crescând prin părțile alea nu erau nici săli de gimnastică și nici mănuși de box, pe străzile alea până și boxul era un moft pentru fătălai. Exista doar un teren de nisip dur, cu patru pari pe post de poartă. La Caballito puteai alege dacă vrei să joci fotbal sau rugby. Raul își alesese rugby-ul pentru că îi plăcea să-și folosească mâinile, nu ghetetele.

Când începuse să joace, veteranii echipei lui, cei de optsprezece ani, care sâmbăta seara se duceau să bea *cerveza* Quilmes pe bulevardul Costanera,

îl învățaseră să considere mingea aceea plină de noroi ca o carne din carnea lui: „O bucată din inima ta; dacă adversarul vrea să ți-o ia, mai întâi trebuie să-ți reteze brațele cu cuțitul. Ai înțeles, *niño*?

Raulito înțelesese și se transformase într-un bărbat lung, slab și încăpățânat. Se lăsase de școală pentru că nu reușea să stea într-un loc patru ore una după alta în banca aceea care-l înghesuia din toate părțile. Din când în când, Raul își cerea voie să se pișe, iar atunci se ducea să alerge pe străzi, cu coatele strânse ca să nu-i intre vântul printre brațe, cu capul între umeri, pornea într-o goană fără să se oprească până la casele colorate din La Boca¹, până la marea care, acolo jos, mirosea a gazolină și a apă stătută. Se oprea puțin să se uite la puicuțele în corsete înflorate și neîngrijite, apoi se întorcea mereu din drum, numărând pașii să nu se plictisească, eliberându-și gândurile de lucrurile inutile, de zgomotele unei țări pe care încă nu o cunoștea, de imaginea zidurilor acoperite cu manifeste din ce în ce mai furioase: *volvió Perón, que viva Perón, murió Perón...*

1. Cartier în partea de sud-est a orașului Buenos Aires, lângă vechiul port (n.r.).

Contractul cu echipa de rugby din Mar del Plata i-l găsisese profesorul de gimnastică. Îi spusese: „Dă-o naibii de școală, că oricum nu te face nici deștept, nici bogat.” Îl văzuse odată jucând în bătătura cartierului, cu mâinile alea ca niște lopeți și tovarășii de joc ce se rostogoleau în calea lui ca niște popice. I se păruse o mare risipă să studieze ca să devină *contadór*¹; cine se lasă la mâna unui contabil slab și înalt? Proful îl însoți să cunoască rugby-ul într-o după-amiază ploioasă, în care apa cădea în picături fine asemeni celor pe care bunicul sicilian al lui Raul le prinsese când era puștan în satul lui; prin părțile alea i se spunea *assuppa-viddani*², pentru că apa se infiltra în oasele țăranilor, le făcea să putrezească pe dinăuntru de la o zi la alta fără să-și dea seama. De asta plecase bunicu-său în Argentina. Fusesse văcar pe moșiile de prin Rio Negro, un câmp nesfârșit până acolo unde cerul coboară peste o câmpie atât de plată și uniformă, încât ți se făcea rău de mare. Apoi se născuse taică-su, care crescuse păscând vaci până când, la șaptesprezece ani

1. Contabil (sp., în orig.) (n.r.).

2. Apă mărunță, neîntreruptă (dialect sicilian, în orig.) (n.r.).

împliniți, o luase și el la sănătoasa. Urcase într-un autobuz și plecase să-și caute o slujbă în Baires¹, capitala. Se apucase de cizmărie într-o văgăună de prin San Telmo², unde nici măcar nu trebuia să cunoști spaniola, pentru că toți erau fii de italieni.

În cele din urmă, se născuse el, Raul. Locuise la San Telmo până în după-amiaza în care profesorul lui de gimnastică îl îmbarcase pe un autobuz al companiei Estrella del Este și plecaseră să vadă marea aia adevărată, în La Plata. „Mister e prietenul meu”, îi spusese proful, „jucam împreună în Ligă. Cine știe, poate te-or lua și poate chiar ți-or plăti biletul de autobuz o dată pe săptămână ca să te-ntorci acasă”. „Eu nu vreau să mă-ntorc acasă”, se gândise Raul, dar nu scosese un cuvânt, pentru că i se părea incredibil ceea ce vedea de la fereastra autobuzului când se sfârșiseră casele și începea oceanul, care intra în pământ, se strecura printre câmpuri, le inunda cu o apă care părea artificială, ceva pictat ca în vederea pe care tatăl său o trimisese acasă când fusese un puștan și el. Raulito o găsisse pe fundul unui sertar și pe spatele ei citise

1. Baires – prescurtarea capitalei Argentinei, Buenos Aires (n.r.).

2. Cartier în sudul orașului Buenos Aires (n.r.).